

Al wekenlang draai je er angstvallig omheen. Je hebt me een heleboel wél verteld. Dat je zo niet verder kunt. Hoe je afscheid van iedereen wilt gaan nemen. De manier waarop je zou kunnen zorgen dat die eindeloze depressie eindelijk definitief zal stoppen. Ik weet zelfs dat je een datum in je hoofd hebt om je plan ten uitvoer te brengen. Maar wanneer dat exact is, dát wil je me niet zeggen.

Uiteindelijk kom het hoge woord er dan toch uit. Volgende week woensdag is het zover. Nou ja... helemaal zeker van je zaak ben je eigenlijk niet. Continu wordt je heen en weer geslingerd tussen de ene en de andere gedachte. Je bent moe, zo ontzettend moe. Ik overleg met mijn collega's en jouw hoofdbehandelaar. Hoe kunnen we je het beste helpen? Zelf weet je het echt niet meer. Uitgeput laat je je hoofd en schouders hangen terwijl de tranen in een oneindige colonne over je wangen marcheren.

Ik begeleid je al een hele poos en ken de lange weg die je reeds hebt afgelegd. Van therapie tot pillen en zelfs een maandenlange opname: het heeft allemaal nauwelijks geholpen. Ook ik vraag me weleens af hoe het allemaal verder moet, hoewel ik weet dat er nog enkele behandelmogelijkheden zijn. Natuurlijk heb ik je daar al van alles over uitgelegd. Maar wie ben ik om te zeggen dat je hiervoor moet kiezen? Wie ben ik om te zeggen dat je moet blijven doorgaan, het moet blijven proberen? Eerlijk gezegd heb ik geen flauw idee.

push button and wait
for signal opposite

WAIT

Samen met je hoofdbehandelaar en mij bedenk je manieren om deze ingewikkelde week heelhuids door te kunnen komen. We plannen een vervolgspraak op dé bewuste woensdag. Die dag zit ik vol spanning te wachten of je wel of niet zal verschijnen. Keer op keer check ik mijn agenda om te zien of je je al hebt gemeld, maar het geruststellende groene vinkje voor jouw naam verschijnt niet. Met ingehouden adem staar ik onafgebroken naar mijn beeldscherm. Tot nu toe was je altijd stipt op tijd...

Vandaag kom je tien minuten te laat. Voordat ik je uit de wachtkamer ophaal slaak ik een hele diepe zucht en wacht ik tot mijn handen niet meer trillen. Terwijl jij huilt omdat je jezelf een ongelofelijke mislukking vindt die haar plannen niet eens durft door te zetten, kan ik maar één ding denken: wat ben ik blij dat je er bent.

WACHTEN OF ZE KOMT

Door: Krissie van den Broek